

МИНИСТЕРСТВО НА ПРАВОСЪДИЕТО

1040 София, ул. "Славянска" № 1, тел.: 02/92 37 555, факс: 02/987 00 98

Изм. № 11-00-252 25.06.2008
(Моля, цитирайте при отговор)

На Ваш № 4/2008

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

СТ А Н О В И Щ Е

НА МИГЛЕНА ТАЧЕВА - МИНИСТЪР НА ПРАВОСЪДИЕТО

по конституционно дело № 4 за 2008 г.

**УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕДСЕДАТЕЛ,
УВАЖАЕМИ ГОСПОЖИ И ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ
СЪДИИ,**

С определение от 12 юни 2008 г. на Конституционния съд съм конституирана като заинтересована страна по конституционно дело № 4 за 2008 г., образувано по искане на главния прокурор на Република България на основание чл.149, ал.1, т.2 от Конституцията на Република България. С посоченото определение искането е допуснато за разглеждане по същество.

Искането е за обявяване на противоконституционност на § 92, ал.2 от Преходните и заключителните разпоредби на ЗИД на Закона за горите (обн. ДВ., бр.43 от 2008 г.) в частта :"

представляващ осеметажна административна сграда, находяща се в гр.София, район „Възраждане“, ул. „Антим I“ № 17, подробно описана в акт за публична държавна собственост № 0044018/8.XI.1997 г. на областния управител на област София”.

Подкрепям искането на Главния прокурор на РБ по атакувания текст на ЗИД на Закона за горите (обн. ДВ.,бр.43 от 2008 г.), като допустимо и основателно по следните съображения:

I. По допустимостта на искането

Считаме, че искането е процесуално допустимо, тъй като Конституционният съд не се е произнасял по конституционносъобразността на посочената разпоредба на същите фактически основания.Налице е основанието на чл.21, ал.5 от Закона за Конституционния съд.

II. По основателността на искането

Нормата на § 92, ал.2 в частта след думите „публична държавна собственост“ визираща конкретен имот, а именно: „ представляващ осеметажна административна сграда, находяща се в гр. София, район "Възраждане", ул. Антим I № 17, подробно описана в акт за публична държавна собственост № 00440/18.11.1997 г. на областния управител на област София.” , противоречи на чл.4, ал.1,чл.5,ал.1 чл.8, чл.106 и чл.117, ал.2 от Конституцията на Република България, основания, изтъкнати от Главния прокурор на РБ в искането му за установяване на противоконституционност на посочената разпоредба, които изцяло подкрепям.

С § 92, ал.1 и ал.2 от ЗИД на Закона за горите , Министерският съвет се задължава да предприеме необходимите действия за осигуряване сграда – публична държавна собственост за Държавната агенция по горите, в съответствие с конституционните си правомощия, свързани с организирането на стопанисването на държавното имущество. Народното събрание няма правомощие да задължи Министерския съвет да издаде съответния акт за целия конкретизиран имот, който се предоставя на съответния държавен орган, т.е. в противоречие с чл.106 от Конституцията на РБ е текстът след думата „представляващ“, съдържаща описание на конкретния имот.

Народното събрание е в правомощията си да задължи Министерския съвет да предприеме необходимите действия за обезпечаване на сграда – публична държавна собственост за

осъществяване дейността на държавен орган , но няма правомощие да определя, кой конкретен имот ще се предостави за задоволяване на нуждите на съответния орган .

В описаната по- горе сграда са настанени Софийската апелативна прокуратура (седми и осми етажи) и други държавни структури. Към искането са приложени Решение на Министерския съвет № 230/ 13.05.1998 г и РМС № 406/18.06.2002 г. за изменението му, за предоставяне на безвъзмездното управление и стопанисване на Министерството на правосъдието за нуждите на Софийска апелативна прокуратура. По този начин Народното събрание е предопределило съдържанието на актовете на Министерския съвет – отнемане ползването на части от посочения имот от държавни органи, които към момента ги ползват и предоставяне на целия имот на друг държавен орган, в случая - на Държавната агенция по горите.

С тази норма се нарушава пряко принципа на разделение на властите. (чл.8 от Конституцията на Република България). Един от правните и политически аспекти на термина «разделение на властите» е, че държавната власт има три основни сфери на проявление, възложени на трите основни системи от органи, които са относително независими един от друг, но функционират в определена взаимна връзка. Става дума за разграничаване компетентността между трите групи органи, като разделениято на властите се схваща и като метод за оптимално функциониране на върховната държавна власт и като средство за предотвратяване на евентуален произвол от страна на другите държавни органи. В този смисъл е Решение № 6 / 1993 г. на КС на РБ по конст.д. № 4/93 г.

Народното събрание съобразно чл.62 от новата Конституция осъществява законодателната власт и упражнява парламентарен контрол. Правомощието, да се организира стопанисването на държавното имущество, с неговия широк предметен обseg е възложено единствено на Министерския съвет (чл.106 от Конституцията на РБ). Организирането е типична управленска функция. На Министерския съвет, като висш административен орган в Република България, Конституцията е поверила това стопанисване - включително да определя реда за тяхното предоставяне, стопанисване и преразпределяне, като се грижи за реда, по който то ще се извършва и определя този, който ще го извършва. Тази компетентност на Министерския съвет не може да се упражнява срещу интересите и без съгласието на другите власти,

респ. институции, а именно такива предпоставки създава атакуваният текст.

Нееднократно по това правомощие на Министерския съвет се е произнасял Конституционният съд на Република България – Решение № 19 /1993 г. на КС на РБ по к.д. № 11/93 г. и Решение № 14 /1995 г. на КС на РБ по к.д. № 23/1995 г., в което се изследва на каква плоскост се развиват взаимоотношенията между отделните власти, респ. конституционно установени органи, когато Министерският съвет упражнява дейността по организиране стопанисването на държавното имущество. Изтъква се, че материална предпоставка за изграждането и съществуването на конституционно установени държавни органи е осигуряването на подходящи условия за дейността на тези органи. При това като се държи сметка за самостоятелността, представителността и значимостта на съответните институции. Недопустимо е да се създават трудности от материално и практическо естество за функционирането на тези органи, тъй като разпоредителният акт на Министерския съвет влиза в противоречие с чл.8 от Конституцията. Подчертава се, че разпоредителните действия на правителството, когато засягат обекти, свързани с нуждите на други конституционно установени органи, не могат да бъдат обосновани единствено със съображения за целесъобразност. „Едностранното издаване на административни актове, чрез които се осъществява тази дейност, създава условия за пренебрегване на конституционоправния престиж на другите висши държавни органи и до неговото накърняване. Непосредствена последица от това са и затрудненията и дори евентуалната практическа невъзможност за функционирането на един орган или поставянето му в положение, което не съответства на конституционния му статус. Ето защо, за да се осуети настъпването на подобни нежелани и недопустими последици, е необходимо издаването на подобни актове да става в условията на съгласуваност със заинтересуваните институции. При упражняването на това свое правомощие, не може да затруднява дейността на конституционно установени органи като президента, Народното събрание, съдебните органи и Конституционния съд. **Министерският съвет не може да се разпорежда с държавни имоти, в които се помещават посочените държавни институции, като издава едностранни актове по целесъобразност освен с тяхното изрично съгласие.**”

Параграф 92, ал. 2, в посочената част от Преходните и

заклучителните разпоредби към Закона за изменение и допълнение на Закона за горите (обн. ДВ.,бр.43 от 2008 г.), не е в съответствие с Конституцията и с тълкувателните решения на Конституционния съд. Като се е намесила в конституционните правомощия на Министерския съвет (чл.106 от Конституцията на РБ), законодателната власт е нарушила принципа за разделение на властите (чл.8 от Конституцията на Република България), решила е едностранно и в противоречие с принципа на независимостта на съдебната власт (чл.117, ал.2 от Конституцията на РБ) и е предоставила части от сграден фонд, без който конституционно установени, независими държавни органи не биха могли да осъществяват дейността си.

**УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕДСЕДАТЕЛ,
УВАЖАЕМИ ГОСПОЖИ И ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ
СЪДИИ,**

Предвид изложените съображения считам, че искането на главния прокурор на Република България за обявяване на противоконституционност на § 92,ал.2 от Преходните и заключителните разпоредби на ЗИД на Закона за горите (обн. ДВ.,бр.43 от 2008 г.) в частта :” представляващ осеметажна административна сграда, находяща се в гр.София, район „Възраждане”, ул. „Антим I” № 17, подробно описана в акт за публична държавна собственост № 0044018/ 8.XI.1997 г. на областния управител на област София” е допустимо и основателно,поради което моля Конституционният съд да постанови посочената разпоредба за противоконституционна.

МИНИСТЪР:

МИГЛЕНА ТАЧЕВА

